

Sygn. akt III KK 654/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019r.,
sprawy **T. F.**, skazanego
z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 28 marca 2018r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w I.
z dnia 19 września 2017r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 marca 2018r. Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy zaskarżony apelacjami obrońców wyrok Sądu Rejonowego w I. z 19 września 2017r., skazujący T. F. na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Kasację od orzeczenia Sądu drugiej instancji wniósł obrońca i, postulując uniewinnienie skazanego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, wskazał na rażące naruszenia prawa procesowego.

W odpowiedzi na kasację zastępca Prokuratora Rejonowego w I. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kontrola kasacyjna ujawniła, że żaden z argumentów obrońcy nie mógł się ostać po przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy drobiazgowej analizie procedowania Sądu odwoławczego. W sprawie ustalono ponad wszelką wątpliwość, że skazany dopuścił się zarzucanych mu czynów, zaś przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w B. kontrola instancyjna spełniała wszelkie wymogi wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i okazała się rzetelna. Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w środkach odwoławczych i uczynił to gruntownie, zaś wnioski z tej kontroli znalazły odzwierciedlenie na str. 5-24 uzasadnienia. T. F., mając świadomość przestępczego pochodzenia katod miedzianych, pomagał w ich zbyciu w ten sposób, że udzielał wskazówek co do transportu surowca do C., a następnie negocjował cenę z nabywcą. O tym, że skazany wiedział, iż przekazany mu surowiec został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, świadczył szereg okoliczności wynikających z dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, których ocena zyskała aprobatę Sądu odwoławczego. Skazany znał P. S. z tego, że prowadził nielegalne interesy, miał świadomość, iż cena wartościowego surowca była znacznie zaniżona, a przy tym wiedział o braku dokumentów na przyjęty cenny towar. Ustalono też ponad wszelką wątpliwość, że katody miedziane przywiezione do L. są tymi samymi co zatrzymane w C.. Na potwierdzenie tego faktu dokonano identyfikacji surowca zabezpieczonego, określono jego rodzaj i ilość, a pokrzywdzony rozpoznał towar. Sąd *ad quem* potwierdził, że także w tym zakresie oceny materiału dowodowego przeprowadzone przez Sąd Rejonowy pozostawały pod ochroną art. 7 k.p.k. Należało przyjąć, że krytyka tej oceny zaprezentowana w kasacji stanowiła jedynie przyjętą linię obrony.

Stwierdzić trzeba, że autor kasacji nie wykazał błędów w przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Podniesiony zarzut ograniczenia prawa skazanego do obrony okazał się chybiony, a przy tym wypadało zauważyć, że procedowanie Sądu Rejonowego w tym zakresie podlegało już wcześniej kontroli apelacyjnej,

której przekonywające wnioski zostały przedstawione na str. 22 uzasadnienia Sądu *ad quem*. Skarżący wyraził błędny pogląd, że rażąco naruszono prawo skazanego do obrony przez niezaznajomienie go z opinią biegłego. T. F. nie stawiał się co prawda na rozprawę główną, podczas której ujawniono ten dowód, ale z ekspertyzą zapoznał się jego obrońca, który zrezygnował ze złożenia wniosku o odczytanie dokumentu i zadania pytań opiniującemu (k. 2644v). Brak zawiadomień strony o nowych terminach rozprawy przerwanej, nawet jeśli w niej nie uczestniczyła, wynikał z regulacji wprowadzonej 16 kwietnia 2016r., a dotyczącej art. 353 § 4a k.p.k. w zw. z art. 402 k.p.k., o czym T. F. został powiadomiony stosownym pouczeniem.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, zaś koszty zasądził na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[aw]